

Matkou je dne na den

ROWAN COLEMAN

Matkou ze dne na den

ROWAN COLEMAN

2016

Copyright © 2006 by Rowan Coleman
Translation © 2015 by Květa Palowská
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE ACCIDENTAL MOTHER,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 2007,
přeložila Květa Palowská
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Ilustrace obálky: Kateřina Ochmanová
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2016

ISBN 978-80-7498-131-9

Věnováno Mikeovi.
1971 – 2005

Poděkování

Mnohokrát děkuji úžasně kreativní Kate Eltonové a Georgině Hawtrey-Wooreové za neúnavnou podporu. S nimi je redakční práce velmi příjemnou záležitostí. Děkuji také celému týmu Arrow a Random House za každodenní dřinu, oddanost a neutuchající nadšení.

Díky Lizzy Kremerové, nejobětavější agentce na světě, která je vždy na telefonu, a to i během mateřské dovolené!

Poděkování patří také mým milým kamarádkám, jež mě drží nad vodou – Jenny Matthewsové, Rosie Wooleyové, Sarah Boswellové (a její mamince, paní Darbyové), Clare Winterové (a její mamince, paní Smithové) a Cathy Carterové (a její mamince, paní Bellové). Všechny jste mě neskutečně povzbuzovaly.

Závěrem chci poděkovat báječnému manželovi Erolovi za neochvějnou lásku a důvěru a dceři Lily, tak bystré, obdivuhodné, zábavné a laskavé, až se mi nechce věřit, že jsem její matkou!

Kapitola 1.

Sophie zvažovala otázku, kterou jí právě položil Jake Flynn.

Nijak složitý dotaz. K tomu, aby jej člověk pochopil, nepotřeboval žádný titul ani mimořádné znalosti sémantiky. Šlo o mnohem choulostivější záležitost. Jake Flynn se jí právě zeptal, jestli s ním nechce zajít na oběd, ale o to ve skutečnosti nešlo. Otázkou je – *jakého druhu* má být zmíněný oběd?

Zatímco Jake čekal u telefonu na odpověď, Sophie se opřela a natočila židli tak, aby viděla oknem kanceláře na náměstí, a pozorovala, jak prudký závan větru žene rychlými přemety zatoulaný, sytě barevný zmuchlaný papír téměř prázdným prostorem. K Sophiiným zásadním životním potížím (nikoli problémům – odmítala přiznat, že má problém, třebaže jí její osobní asistent Cal neustále přesvědčoval o opaku) patřila neschopnost poznat, kdy muže přitahuje. Ostatní ženy a většina přítelkyň – no dobře, tak všechny – zřejmě oplývaly určitou intuicí, která se důrazně projevovala

přínejmenším o měsíc dříve než Sophiina. Ačkoli její přítelkyně často naplánovaly krátké zasnuby a dlouhá manželství výhradně na základě třicetivteřinového očního kontaktu v nočním klubu, Sophie se až příliš obávala, že je chybou považovat za projev zájmu dotyčného muže cokoli menšího než ohromnou kytici doručenou na stůl a pozvání na romantický výlet do Benátek. A vzhledem k tomu, že za posledních deset let se takhle zachoval jen jediný muž – Sophiin bývalý přítel Alex – její zkušenosti se vztahy byly omezeny jen na něj a hrstku nadějných adeptů, které jí sháněli kolegové a kamarádky. Všichni uznali porážku po první překážce.

První překážkou bývala sama Sophie.

Sophiina nejistota týkající se pozvání na oběd vyplývala ze skutečnosti, že Jake Flynn byl jejím klientem, nejnovějším a nejdůležitějším za poslední týdny. Doufala, že právě on jí dodá potřebnou převahu, která jí zajistí urputně vybojované povýšení. Ohromí svou šéfovou Gillian výnosnou dlouhodobou smlouvou, kterou plánovala dojednat právě s Madison Corporation, Jakeovou společností.

Hned po úvodní schůzce bezmála před třemi měsíci Cal prohlásil, že Jake za Sophii pálí.

„Určitě ne,“ protestovala. „Jen se chová přátelsky, chápeš – Američan. Ti jsou přívětiví.“

„Takhle ne,“ utrousil Cal. „Pokud nechtějí mít na krku soud!“

Sophie ho zpražila pohledem a pokračovala ve stejném duchu. Hlavní je přesvědčit Jakea Flynnna, že firma McCarthy Hughes je nejlepším organizátorem podnikových akcí, jakého si pro zajištění svého prvního britského slavnostního ve-

čera může přát, a předvést mu, že její nápady, plány a rozpočty rozsekají veškerou konkurenci na maděru, jak říkala její matka.

A Sophie zvítězila.

„Tak seriózního poradatele firemních večírků jsem ještě nepotkal,“ řekl jí Jake, když odcházel z první schůzky. „Vy byste mohla být armádním generálem!“

Sophie se zdvořile zasmála, potřásla mu rukou (přičemž uvažovala, jestli jeho komentář nějak souvisí s tím, že si předchozího večera zapomněla depilovat voskem horní ret) a doprovodila ho k výtahu.

„Tomu se říká flirtování,“ oznámil jí Cal, když se vrátila k pracovnímu stolu.

„Cale,“ upozornila ho, „on neflirtoval, a i kdyby – což je nesmysl – nechodila bych s ním, protože je to můj klient!“

„Jsi organizátorka večírků, a ne právník,“ řekl Cal. „Nemyslím si, že bys tím porušila nějaké předpisy.“

„Je to proti mým zásadám.“

„Proti tvým zásadám je všechno!“

Sophie zoufale nedokázala poznat, kdy o ni muž má zájem, proto se přemítání o takových věcech většinou vyhýbala. Teď se však neubránila úvahám, jestli Cal v souvislosti s Jakem nemá pravdu. Jako by nebyla schopná vyřešit část křížovky.

Nešla jí z hlavy skutečnost, že Jake Flynn je neobyčejně pohledný muž s energickou bradou. Navíc se chová nevdaně zdvořile a – jak si Sophie všimla – má velmi svěží dech. Splést si dobré způsoby a zubní hygienu s přitažlivostí by byla katastrofa – něco takového by nikdy nepřekonala, na to nezapo-

mínala. Jake ale vážně vybočoval z mezí, čímž ještě víc vzbuzoval její zájem. Ne že by Sophie patřila k ženám, které hodí opatrnost za hlavu a bezmyšlenkovitě se vrhnou do neuvážené avantýry, ale upřednostňovala, aby předměty jejího zájmu byly nepřístupné. Bylo to mnohem bezpečnější a méně časově náročné.

Od chvíle, kdy ji Jake pozval na oběd, uplynulo dobrých pět vteřin a Sophie provedla bleskovou inventuru dostupných skutečností.

Oslava byla naplánována, datum určeno, přípravy provedeny. Jake Flynn tudíž neměl jediný vážný důvod, aby s ní až do samotné akce, která se konala bezmála za měsíc, zůstával v kontaktu. Sophie stále nedokázala odhadnout, jaký druh oběda má Jake Flynn na mysli, ale v tu chvíli si uvědomila, že hodlá říct „ano“ - konec konců *je* přece jejím nejdůležitějším klientem.

„Promiňte, Jakeu,“ začala ve snaze obratně zdůvodnit mlčení, „právě jsem se dívala do diáře, a zdá se, že ve dvanáct nic nemám, tak... No ne, počkejte, co to je?“ U dvanácté hodiny byly fialovou propisovačkou poznamenány iniciály „T. A.“ Cal je nezapsal, ten je příliš spořádaný, aby takhle bezohledně zohyzdil její diář! Tohle má na svědomí Lisa, její praktikantka. Sophie vzdychla. Žádné podrobnosti, jen písmena T. A., vepsaná oblým holčičím písmem. Kolikrát jí má připomínat, že o provedení nových záznamů do diáře má vždy požádat Cala? Potíž je v tom, že Lisa se Cala bojí, a i když je prakticky vzato i jejím asistentem, raději by si vypíchla oči rezavými hřebíky, než by ho o cokoli požádala.

„Ale ať je to, co chce, termín se dá přesunout,“ řekla. Na

okamžik si připadala nebývale rozmarná, a vzápětí se jí sevrhel žaludek nervozitou. Nebude to nic důležitého, přesvědčovala se. Kdyby bylo, Lisa by ji upozornila.

„Skvělé!“ vybafl Jack. „Stavím se pro vás ve dvanáct, platí?“

„Hmm, totiž, to ani nemusíte, Jakeu...“ začala Sophie, načez na okamžik zmlkla a zvažovala dvojznačnost jejich schůzky. „Ale jestli chcete, můžete,“ dodala poněkud nemístně.

„Chci,“ řekl Jake se smíchem. „Uvidíme se ve dvanáct.“

„Výborně.“

Jake zavěsil.

Sophie s pohledem upřeným na sluchátko dospěla k závěru, že teď není čas přemítat o tom, že už rok s nikým nespala, a bát se, že jestli ještě vůbec skončí s někým v posteli, bude z toho mít hrůzu.

Do schůzky se zástupci Deutsche Bank zbývalo pět minut. S úsměvem pohlédla na své nové, špičaté růžové kozačky z jemné kůže a usmála se. Dnes ráno jí cesta do práce trvala nejméně o deset minut déle jednoduše proto, že musela dávat mimořádný pozor, když kličkovala mezi kalužemi a pozůstatky špinavého sněhu z polovičaté noční přeháňky ve snaze udržet boty čisté. A pak tu samozřejmě byly podpatky. Běžet nahoru po pohyblivých schodech je ošidné a dost možná i riskantní, ale přesto, když teď Sophie zvedala střídavě pravou a levou nohu, cítila, že riziko se vyplatilo. Jistě, mohla nové boty uložit do kabely, na cestu do práce si nazout tenisky a hned po příchodu se pod stolem přezout, ale žádné tenisky nevlastní a přezouvání je pro neschopné. Kromě toho jí bylo jasné, že novým botám nejvíc prospěje, když je bude nosit, ať se děje, co se děje! Možná není nejpodnikavější

a nejspontánnější člověk na světě, ale co se týká bot, je třída – vlastní jich přesně osmačtyřicet párů!

Cal jednou poznamenal, že její okázalá slabost pro obuv demonstruje skrytou primadonu, která se snaží proniknout na svobodu zpod puritánského povrchu trpícího potlačeným sexuálním pudem.

Sophie podotkla, že mu tedy pěkně děkuje, ale ona přece často nosí sukně nad kolena a to není známkou puritánství ani potlačeného sexu! Cal posměšně zafrkal a prohlásil, že jestli existuje škatulka pro bezúhonné lidi, ona do ní patří. Prý nosí nápadné boty, aby zakryla absolutní nedostatek sexuality. Sophie mu řekla, že se strašlivě mýlí. Jsou to jen boty! Boty, kozačky, pantofle a lodičky. Zbožňovala boty všech barev, tvarů a velikostí – pohled na nový pár ve *Vogue* nebo *Glamouru* v ní vzbuzoval téměř fyzickou reakci. Zmocnila se jí svíravá touha, která nepolevila, dokud se jí dotyčné boty nepohupovaly na zápěstí bezpečně spočívající v krabici uložené v drahé tašce z voskovaného papíru. A pak přišel okamžik dokonalého blaha a uspokojení následovaný očekáváním vítězství v každodenní přehlídce bot s její soupeřkou a všestrannou bohyní Nemesis, Eve McQueenovou.

Cal často říkal, že pro lidi, jako je ona, existují odborné webové stránky, ale Sophie pokaždé pokrčila rameny a konstatovala, že za její slabost může matka, protože jí až do čtrnácti nutila nosit do školy sešlapané kecky, zatímco její kamarádky chodily v šedých lakovkách s páskem kolem kotníku a kaštanově hnědou mašlí po straně.

Pověděla mu, že její sbírka bot je malou částí jejího já, která může být svobodná a kreativní. Její boty jí umožňují

vyniknout mezi ostatními ženami v šedivých nebo černých kancelářských šatech.

Cal se nechal slyšet, že vyniká něčím jiným než botami, a Sophie usoudila, že se nebude ptát, jak to myslel.

A možná právě její boty způsobily, pomyslela si Sophie, zatímco se kousala do rtu, když propínala lýtko a natahovala prsty až do špičky, že ji Jake Flynn pozval na oběd – jestli se skutečně ukáže, že ji pozval na *oběd* oběd, a ne na oběd *oběd*.

Zamračila se. Už zase má v hlavě jenom zmatek. Naštěstí ji vyrušil Cal.

„Přicházejí Němci,“ vybafl poté, co otevřel bez klepání. Sophie nenápadně zasunula nohu pod stůl. „Jsou v hale a chystají se nahoru – chceš je přivítat u výtahu?“

„Chci.“ Uvědomila si, že mluví stejně jako Jake, a nepatrně se usmála. „Němčinu procvičíme cestou.“

„*Gutten Tag, Herr Manners*,“ řekl Cal pomalu a pečlivě. Skutečnost, že ovládá několik jazyků, z něj činila pravý poklad, jak jí neúnavně připomínal.

„*Guten Tag, Herr Manners*.“ Ta věta ze Sophiiniých úst zněla stejně, jako když její kočka Artemis vykašlává chuchvalec chlupů.

„Hmm,“ zahuhlal Cal. „Ještě jednou s citem.“

„*Guten Tag*, sakra!“ Sophie nenáviděla, když se jí nedařilo zvládat věci absolutně bezchybně, a zvláště nesnesla fakt, že není zdatná v jazycích. Nešlo ani tak o slova – třebaže znala jen ta, která ji naučil Cal – ale o přízvuk. Nikdy zkrátka nepokročila tak daleko, aby si osvojila správný přízvuk.

„Myslím, že naši němečtí partneři tenhle výraz nepoužívají,“ poznamenal Cal bezvýrazně. „Zřejmě zůstaneme u an-

gličtiny. Němci mluví velmi dobrou angličtinou. Většina národů mluví velmi dobrou angličtinou, a jakkoli schvaluji, že se snažíš o globální přístup, mám dojem, že v tomto případě bys měla využít příležitosti.“

„Asi máš pravdu. Já zkrátka ráda věnuju...“

„...pozornost detailu.“ Cal napodobil její mantru s děsivou přesností.

Sophie se dala do smíchu. Cala měla vážně moc ráda. Strávili vedle sebe už pět let, delší vztah s mužem nikdy neměla a věděla, že se na něj může absolutně spolehnout. Nejlepší asistent na patře. V počátcích jejich společné existence do něj byla bezmála tři měsíce zamilovaná a přála si, aby byl čestný. Pak si ale uvědomila, že kdyby byl čestný, zřejmě by se jí vůbec nelíbil, protože komu by se zamlouval čestný muž, který tráví tolik času čtením dívčích časopisů? Od té doby se postupně stávali bližšími přáteli a Sophie se místo toho zamilovala do nejmenovaného hodnotitele rizika z budovy přes ulici.

Často vedla až do noci s přáteli nebo Calem poněkud špatnou výslovností poznamenané debaty o tom, zda její obdiv na dálku je skutečnou ‚láskou‘ v pravém slova smyslu. Sophie tvrdila, že právě to je jejich případ, čistá láska, současná podoba středověkého vztahu, kdy od milenců nebylo nutně vyžadováno, aby spolu mluvili. To znamenalo, že nepadaly žádné falešné sliby, nikdo nikomu nelhal, nikoho neopouštěl, a žádná osoba, zvlášť Sophie, nemusela trávit několik měsíců předstíráním, že není ani v nejmenším smutná nebo dotčená.

„Mně to připadá jako špehování,“ řekl Cal.

Sophie obrátila pozornost k Němcům.

„Tak nebo tak, kde je Lisa? Ví, že máme na jedenáctou naplánovanou schůzku!“ Sophie se rozhlédla po své praktikantce, třetí a teoreticky nezbytné člence jejich týmu, i když Cal se o ní s potěšením vyjadřoval jako o „příteži“.

„Má u sebe všechny propočty nákladů a klienti tu budou každou chvíli – jestli zase brečí na toaletě, přísahám bohu, že...“

„K ní budeš milá a povíš jí, že to nevádí?“ přerušil ji Cal. Co se týká hodnocení, nakolik je Lisa užitečná, nebál se podělit o své názory. „Je k ničemu, měla bys ji jednoduše poslat pryč!“

„Tohle je její první zaměstnání. V první práci pohoří každý. Potřebuje trochu času, aby se do všeho vpravila.“

„Sedí tu už osm měsíců!“

„Zkrátka ji sežeň, ano?“ prohlásila Sophie tónem nadřizené.

Cal zasalutoval a vykročil najisto směrem k dámským toaletám.

Sophie s povzdechem pozorovala, jak číslice na displeji výtahu zvolna stoupají. Zaučovala Lisu už téměř rok. Měla ji ráda a viděla, že dívka je schopná, ale zdálo se, že jaksi nedokáže oddělit hlavu od srdce. Jako kdyby oba orgány splynuly v jedinou bouřlivou masu. Lisin milostný život probíhal tak dramaticky, že by ho průměrný spisovatel odmítl jako neuvěřitelný. Sophie se ji celé měsíce snažila povzbuzovat, a když Lisa měla krizovku v pracovní době, dokonce dívce otírala slzy a vlídně navrhla, že by možná nebylo od věci, kdyby mladá žena poněkud omezila počet mužů, se kterými chodí na rande, popřípadě se na nějakou dobu vůbec přesta-

la s muži stýkat – zvlášť když jí kontakty s nimi zjevně neprospívají.

„Ty myslíš vzdát se jich úplně, jako ty?“ zeptala se Lisa s příznačně naivní netaktností jednadvacetileté dívky. „A co sex? Tobě nechybí šoustání?“

Sophie si pamatovala, jak ucítila ve tvářích horkost, a rozhodla se nesvěřovat Lise, že za osmnáct měsíců, co jí bývalý přítel Alex napsal e-mail na rozloučenou a rozešel se s ní, ani jednou s mužem nespala. Ne že by sex nepostrádala, ale prožívala jej jaksi abstraktním, romantickým způsobem. A nikdo konkrétní jí v posteli nechyběl. Dokonce ani s Alexem – a toho téměř milovala – neprožívala nic světoborného. Měla za to, že ostatní ženy jsou na tom stejně a celá věc je jen rozsáhlé spiknutí vedené ženskými časopisy a muži s cílem znejistit ženy. Jenomže lidé jako Lisa takovou teorii jaksi házeli za hlavu. Bylo jasné, že Lisa si sexu opravdu užívá, i když dobrodružství nevyhnutelně končí citovým zklamáním.

„Já jsem se mužů nevzdala,“ namítla Sophie. „Jen se zkrátka v tuhle chvíli věnuju výhradně práci a myslím, že bys měla udělat totéž. Prožíváme důležité období. Jestli se Gillian nakonec opravdu rozhodne odejít, někdo ji bude muset nahradit. Otevírají se jisté možnosti. Já chci budovat co nejlepší kariéru, což se zrovna tak týká tebe. Nabízím ti skvělou příležitost, Liso, je čas po ní chňapnout oběma rukama. Ne abys mě zklamala!“

„No dobře, poslechnu tě,“ slibovala Lisa nepřesvědčivě. Cestou zpátky k pracovnímu stolu se ale zamilovala do údržbáře aquabaru, a když ji po čtrnácti dnech nechal být, ocitla se tam, kde byla předtím.

Výtah zastavil o patro níže.

„Je tady!“ Cal téměř postrčil Lisu kupředu. Sophie si ji přeměřila kritickým pohledem. Make-up si dívka upravila, ale oči měla zarudlé a naběhlé a nos jako bambuli. Zase plakala!

„Dave se na tebe vykašlal?“ zeptala se Sophie v poslední chvíli, než výtah zastavil v jejich patře.

Lisa bezmocně vykulila něžné oči. „Nechtěla jsem nic víc, než aby se setkal s mou matkou. Je to snad důkaz, že se na něj moc lepím?“

Sophie vzdychla. Dlužno dodat, že kdyby Lisa byla superhrdinkou, zřejmě by se proslavila jako Dívka z přilnavé folie, ale teď rozhodně nebyl na podobná témata čas.

„Promluvíme si o tom později,“ řekla. „Teď vezmi rozum do hrsti a měj na paměti, proč tu jsi!“

Dveře výtahu se otevřely.

Po skončení schůzky měla Sophie sama ze sebe radost. Jednání probíhalo výjimečně dobře a Lisa zvládla zpáteční cestu k pracovnímu stolu, aniž se zasnoubila. Situace se zlepšila. Sophii dokonce zbyl čas, aby dokončila papírování. Nebo by mohla zajít do kanceláře k Eve a povědět jí o nové smlouvě, předvést kozačky, obecně trochu ji nadzvednout.

„Nemusíš mi říkat, že to šlo dobře,“ prohodil Cal a měřil si ji zpoza výtisku OK! „Jen se na tebe podívám, mám jasno, zas se tváříš jako Boadicea. Sophie Millsová, nejbojovnější organizátorka firemních akcí!“

Sophie zůstala stát před jeho stolem a vzala mu z rukou časopis. „Dej se do práce! Zbývá mi pár minut, takže ještě projdu nějaký ...“

„...drby o celebritách?“ prohodil a smutně pohlédl na svůj časopis.

„Spisy,“ lhala Sophie.

Sotva se dostala k exkluzivním záběrům ze svateb známých osobností, Cal ji přerušil.

„Drobný problém se spisy.“ Ohlédl se a ztišil hlas. „Neplánovaná změna. Elastický pásek. Šátek.“ Sophie se na něj podívala přimhouřenýma očima. „Přišla za tebou jistá ,dáma‘!“ pronesl, jako by předchozí popis byl víc než dostačující. „Nejspíš ta, co se objednala na dvanáctou – T.A., ne? Tess Andrewová.“

Sophie pomyslela na Jakea, který se zřejmě každou chvíli ,staví“ a v koutku duše pocítila úlevu, že se objevila překážka.

„Nemůžeš ji poslat pryč? Namluvit jí, že došlo k chybě v diáři, nebo něco takového?“ zeptala se Sophie s oprávněným přesvědčením, že Cal dokáže přimět většinu lidí téměř ke všemu.

Cal vešel do její kanceláře a zavřel za sebou. Přistoupil dost blízko, aby Sophie ucítila Channel Allure. Nebyla si jistá, jestli jde o *pour homme*, nebo *pour femme*.

Podal jí šedivou navštívenku s ohnutými rohy. „Dala mi tohle. Prý by ji ráda dostala zpátky, protože má jen tu jednu. Snižují rozpočet nebo co.“

Sophie si vzala kartičku a přečetla text. „Tess Andrewová, Úřad sociálních věcí pro Highbury a Islington – ale my přece jednáme jen se soukromými firmami,“ podotkla nejistě.

Cal pokrčil rameny. „To jsem jí řekl. Prý jde o osobní záležitost. Chce se s tebou sejít – teď hned.“ Na okamžik zmlkl. „Sophie, mrzí mě to, ale myslí to vážně a konec konců je zapsa-

ná v diáři. Tvrdí, že dnes ráno telefonovala a nějaká příjemná mladá dáma jí našla termín s tím, že to nebude žádný problém. Jde o skutečně naléhavou věc, prohlašuje.“ Z Calova tónu se vytratily všechny známky obvyklého humoru nebo ironie.

„Naléhavou?“ Sophie znejistěla. Co jí chce sociální pracovnice? Probůh, zaúpěla v duchu. Snad si sousedé zase nestěžují na matčiny psy, a pokud ano, nemůže jim to mít za zlé! Bydlení vedle psí boudy jistě domu na ceně nepřidá! Ona ale není matčinou opatrovnící! Nemůže jí bránit, aby chovala psy, když chce – o všechny se řádně stará, její péči není co vytknout. Za to Sophie ručí. Vyrostla ve zmatku kolem psů a často cítila, že psi mají přednost. Když otec před šestnácti lety zemřel, máma začala nejen chovat psy, ale také se ujímat zatoulaných zvířat. Nepotřebovala viktoriánský řadový dům v Highbury, ale farmu v Surrey! Sophii nenapadal jiný důvod, proč by za ní sociální pracovnice chodila, a klidně by se bez návštěvy dotyčné obešla, ale pokud Tess Andrewovou nedokázal přesvědčit Cal, pak to nedokáže nikdo.

„Tak dobře, když to musí být,“ bleskově a s obvyklou sebejistotou zvážila situaci. „Třeba se mi podaří vyřídit s ní tu věc dřív, než se objeví Jake.“

„On se pro tebe zastaví?“ Cal se zájmem zvedl obočí. „Ten tě ale má rád!“

Když Sophie vešla, Tess Andrewová seděla v Calově křesle a nervózně svírala kabelu pošitou flitry.

„Paní Andrewová!“ Sophie se usmála na vlídně vyhlížející ženu, odhadem padesátnici, kypré postavy a přirozeně nenuceného chování, příjemně zvýrazněného jejím cikánským

zevnějším. „Mohu vám nějak pomoci? Protože musím říct, že pokud jde o mou matku a její psy – tam logiku nenajdeme. Ona vidí svoje „drobečky“ a rozum jde stranou. Já tohle nechápu, jsem milovnice koček!“

„Prosím, slečno Millsová? Já jsem nepřišla kvůli psům. Ani... ehm... kvůli kočkám.“ Dotyčná následovala Sophii do její kanceláře.

„Sophie – říkejte mi Sophie. Tak oč jde?“ Sophie přemítala, která oblast zbývá. Nebyla si úplně jistá, čím se zabývají sociální pracovnice, a odpady dole v přízemí byly poněkud pochybné kvality.

„Děkuji, že jste mě přijala tak narychlo,“ řekla Tess Andrewová. „Musí to být zvláštní. Objevím se jen tak zničehonic, ale,“ na okamžik zmlkla, „...obávám se, že pro vás mám špatné zprávy.“ Sophie cítila, jak se jí sevřel žaludek. Stejná slova použila paní ředitelka ve škole v den, kdy táta umřel na infarkt. Přepadl ji strach. Nakonec jde o mámu? Je nemocná, nebo...?

„V pořádku,“ vzpamatovala se. „Pokračujte.“

„Musím vám s lítostí oznámit, že vaše přítelkyně Caroline Gregoryová je po smrti,“ řekla Tess Andrewová.

Sophie na ni upřeně zírala. Pocítila, jak ji zaplavuje vlna úlevy a rozesmála se.

Tess Andrewová se tvářila poplašeně a Sophii došlo, že určitě vypadá jako necita.

„Totiž, je mi líto, paní Andrewová – ale zdá se mi, že jaksi máme tak trochu zmatek ve faktech. Žádnou Caroline Gregoryovou neznám. Myslela jsem, že onemocněla moje matka a vy jste mi to přišla oznámit.“ Sophie se nadechla a uklidni-

la. „Promiňte, ale mám dojem, že marníte čas. Nejspíš jste si mě spletla s jinou Sophií Millsovou.“

Tess Andrewová se zatvářila rozpačitě, na okamžik svrašťila obočí a zavřela oči.

„Ne!“ Bylo zřejmé, že si připadá trapně. „Omlouvám se, je mi to moc líto, ale úplně jsem zapoměla, že ona i jako vdaná používala dřívější jméno, že?“ Sophie zaraženě pozorovala, jak Tess Andrewová znovu nasazuje výraz člověka, který přináší špatné zprávy. „Nezlobte se, Sophie, měla jsem na mysli Carrie, Carrie Stilesovou ze St. Ives v Cornwallu. Přišla o život při autonehodě, byla na místě mrtvá. Carrie Stilesová zemřela.“

Sophii okamžitě blesklo hlavou, jak se s Carrie Stilesovou smály na dívčích toaletách v katolické střední škole pro dívky, když si zahrnovaly šedivé plisované sukně v pase, až jim lem sahal nad kolena. Pak se postavily každá na jeden klozet a kouřily z otevřených oken cigarety značky Silk Cut.

Carrie Stilesová je mrtvá. Carrie, která kdysi bývala její nejlepší kamarádkou. Dlouhou dobu její náhradní sestra a spojenkyně, až jejich přátelství nakonec upadlo, jak to u dlouhodobých kamarádkských svazků často bývá, a scvrklo se zhruba na jeden telefonát do roka, pohled k Vánocům a dárky pro Carrieiny dcerky, její kmotřenky. Kdyby se jí ale čistě ze zájmu někdo zeptal, kdo je její nejlepší kamarádkou, okamžitě by odpověděla, že Carrie Stilesová. Sophie usilovně přemítala, kolik let je teď dětem. Možná ani ne šest. Narozeninové dárky vždycky obstarával Cal – ten by věděl. Pohlédla na Tess Andrewovou. Sociální pracovnice ji upřeně pozorovala, balíček papírových kapesníků připravený, kdyby bylo potřeba.

„Omlouvám se – *je to šok*,“ hlesla Sophie, dosud neschopná vstřebat informaci. „Bývaly jsme si velmi blízké. Ale děkuji. Díky, že jste mi dala vědět. Netušila jsem, že sociální pracovníci zajišťují tyhle věci. Myslela jsem si, že máte málo personálu a jste přepracovaní. A kdy se koná pohřeb, víte?“ Sophie si uvědomila, že tón její řeči zní absolutně nepatřičně. Jako by byla řeč o běžné schůzce, a ne o pohřbu. O pohřbu Carrie Stilesové. Carrie už tak dlouho bydlela jinde, až se zdálo nemožné, že už tam není, nežije běžným životem, jen trochu z dohledu.

Tess stiskla balíček kapesníků a mnula jej v prstech. Zdála se víc rozrušená a vyvedená z míry než Sophie. Ta měla dojem, že právě vzhledem k šoku jí kamarádčina smrt připadala neskutečná. Když jí umřel táta, bylo všechno jinak. Jeho úmrtí vnímala jako opravdové od první chvíle, kdy se o něm dověděla. Pravdou bylo, že zatímco na tátu dosud denně vzpomínala, na Carrie nepomyslela celou věčnost. Snažila se vybavit si v paměti okamžik, kdy podepisovala poslední vánoční přání, které jí posílala teprve před několika týdny, ale marně. Všechna přání včetně několika soukromých, které posílala, psal Cal. Ona je jen jedno po druhém podepsala – jméno a tři polibky, XXX.

„Obávám se,“ řekla Tess rozpačitě, „že pohřeb se konal už před časem. Přesněji řečeno je to déle než půl roku. Jak jsem vyrozuměla, šlo o výjimečnou událost. Carrie měla v okolí spoustu přátel. Zorganizovali pro ni obřad. Přijela její matka, tehdy byla ještě v lepší kondici. Řekla, že přesně takový pohřeb by Carrie chtěla, mám dojem, že použila výraz „pohanský“. Její popel rozptýlili po moři, protože je s dětmi měla tak ráda.“

Sophie si představila hlouček neznámých lidí, jak rozptylují popel Carrie Stilesové po moři. Nedávalo jí to smysl. Jako by se jí zdál sen.

„Proboha!“ hlesla. Zvláštní, vědět, že Carrie už před šesti měsíci nežila a Sophiino vánoční přání zůstalo neotevřené. Cítila se nespravedlivě dotčená, že zmeškala Carriein pohřeb, ale nemohla se divit. O Carrieiných přátelích ze St. Ives nic nevěděla a jejího manžela sotva znala. Zhluboka se nadechla a pokusila se znovu vzít na vědomí tuto skutečnost.

Musí pokračovat, jít na oběd s Jakem. Dělat něco normálního, nad čím má kontrolu a čemu rozumí. Nemohla pochopit, že je Carrie mrtvá. Zkrátka na to nedokázala vůbec pomyslet.

„Dobře.“ Sophie pohlédla na navštívenku, kterou pořád držela v ruce, než ji podle přání majitelky vrátí. „Tess, děkuji, že jste mi dala vědět. Máte pravdu, byl to šok, ale myslím, že nejlepší, co mohu udělat, je žít dál normálním životem – jestli pro mne nemáte nic dalšího?“

Tess Andrewová nervózně zavrtěla hlavou.

„Můj bože! Tohle není jediný důvod, proč jsem tady, slečno Millsová. Sophie. Nepřišla jsem vám jen oznámit, že Carrie zemřela.“ Zhluboka se nadechla. „Jde o děti. O Carrieiny děti. Belle je šest let a Izzy tři pryč.“

„Jistě.“ Sophie smutně zavrtěla hlavou. „Je to pro ně strašné. Jedním slovem hrůza.“ Nechápala, co od ní Tess chce.

„Ano, jsem ráda, že chápete, v jak obtížné situaci se ti drobečkové ocitli. O to budou mít všechno snazší.“

Sofie zrozpačitěla. „Všechno snazší?“ zeptala se zdvořile.

„No ano, až přijedou a budou žít s vámi.“ Tess sledovala Sophiin zaražený výraz. „Vy jste zapomněla, že? Toho jsem se

trochu obávala – lidé tyhle věci nikdy neberou vážně.“ Viděla, že Sophie chce, aby mluvila k věci. „Carrie vás uvedla ve své poslední vůli, ale dokument jsme objevili až teď, chápete, před několika dny. Její sousedka se nabídla, že projde věci, než budou vyklizeny – aby zajistila vše, co by mohlo mít pro dívky nějaký význam. Listinu našli na dně krabice s potřebami na malování, věřila byste tomu?“ Tess se znovu usmála. „Uvedla vás jako zákonnou poručnici, slečno Millsová. Chce, abyste se o ně starala.“

Kapitola 2.

Sophie *zapomněla*. Samozřejmě – proč by si pamatovala slib, který dala napůl opilá před třemi lety? Carrie vůbec nepředpokládala, že by měla doopravdy zemřít!

Došlo k tomu po křtinách děvčátek. Carrieina matka zadržila obřad v kostele, kde byla křtěná a biřmovaná Carrie. Paní krátce předtím utrpěla první mozkovou příhodu, slabou, z níž se rychle zotavila, ale najednou si uvědomila vlastní smrtelnost a znovu probuzenou náboženskou oddanost, což mělo za následek, že chtěla ještě před smrtí vidět svoje vnučky pokřtěné, jednoduše musela, aspoň to tak zdůvodnila Carrie.

„Jasně, že jde o citový vydírání,“ řekla Carrie Sophii po telefonu. Mluvila rozechvěle a nervózně a obojí neomylně způsobila její matka. „Já je nechci nechat pokřtít. Jenomže máma přitvrdila, a tak s oběma přijedu. Buď to udělám, nebo budu mít očistec na zemi.“

Sophie cítila ke Carrie značné sympatie. Sama věděla,

jaké to je, mít hystericky nepřičetnou matku. Pravdou je, že podobné zkušenosti s matkami měla spousta známých jejího věku. Sophii se zdálo, že jakmile se dotýčná stane matkou, začne dlouhý a degenerativní proces, který ji zvolna promění z bystré a zajímavé ženy v potrhlou výstřední osobu. To byl jeden z mnoha důvodů, proč se Sophie rozhodla, že nikdy nebude chtít mít děti, hlavně totiž nechtěla být jako *její* matka, natož matka někoho jiného.

Sophiina máma bláznila jen kvůli psům. Zato Carrieina měla spolehlivě navrch, když došlo k trpkému vzájemnému obviňování a citovému vydírání.

„A co Louis?“ vzpomněla si, jak se vyptávala Carrie. „Vsadím se, že křtiny nechce! Mohla bys říct, že si postavil hlavu, a hodit to na něj, ne?“

Carrie chvíli neodpovídala a Sophie v telefonu zaslechla, jak její mimino vrní a škytá.

„Totiž, ne... Já jen... ale na tom nezáleží. Už jsem stejně řekla ano.“ Zdálo se, že Carriein smích trochu zeslábl. „Chudáček Bella, bůh ví, co si takový tříletý dítě bude myslet, když mu nějaký chlápek polije hlavu vodou! Matka dokonce vybrala i kmotra a kmotru, neuvěřitelně pobožný příbuzný z Tottenhamu. Ale já jsem si dupla. Řekla jsem, že chci mít aspoň jednu kamarádku, kterou si vyberu. Uděláš to, viď, Soph? Mám dojem, že sama tomu věčným obviňování čelit nedokážu. Ty jsi taky dílem Panny Marie – aspoň mi rozumíš. Tak nebo tak, budeš dobrou kmotrou, půjdeš dětem správným příkladem a vůbec.“

„Jasně, že to udělám,“ řekla Sophie a těšila se, jak s Carrie zavzpomínají na staré časy. „Ale sama přece nebudeš – při-

jede i Louis, ne? Ten tvojí matce zabrání, aby tě zapsala do kláštera!“ Sophie uvažovala, jestli se tehdy Carrie poněkud chabému vtipu zasmála, ale nevzpomněla si.

„Louis nepřijede,“ podotkla Carrie trochu rozechvělým hlasem. „Kvůli práci. Řekla jsem mu, ať si s tím nedělá starosti. Celá věc se koná stejně jenom kvůli matce. Je to její šou.“ Sophie si vybavila, jak se jedinkrát setkala s Louisem na Carrieině svatbě. Carrie byla v osmém měsíci těhotenství, měla na sobě bílou háčkovanou halenu, v hnědých vlnitých vlasech vetknuté polní květiny a vypadala jako pohanská bohyně země. Paní Stilesové se podařilo vrhnout na událost stín tím, že vůbec nedorazila. Sophie s Louisem sotva promluvila. Během obřadu se zdál být lehce opilý a Sophii napadlo, že se alespoň mohl učesat a oholit si tmavé strniště dlouhé tak, že už se spíš podobalo vousům. Jinak byl pohledný a choval se přátelsky, ale Sophie v koutku duše vztah neschvalovala, připadal jí příliš unáhlený.

Carrie se s Louisem seznámila během dlouho plánované dovolené v St. Ives, kterou si vyhradila pro malování. On surfoval a fotil. Oba milovali umění a moře. „Seznámila jsem se s úžasným chlapem!“ napsala Carrie na pohlednici Sophii. „Toho nepustím!“ O tři měsíce později přišla do jiného stavu a za osm měsíců se brali. Sophie v duchu dávala vztahu šest měsíců. Omluvila se a z hospodské svatební hostiny nenápadně zmizela. V šedivě modrých šatech a botách téhož odstínu a s dlouhými světlými vlasy vyžehlenými do rovna a splývajícími přes ramena si připadala nepatřičně. Ostatní zvolili velmi neformální oblečení a přišli v džínách a batikovaných tričkách. Carrie ji přemlouvala, ať zůstane déle, ale Sophie tr-

vala na svém, že musí jet ještě večer zpátky do Londýna. Už tehdy měla našlápnuto k povýšení. Manželství *trvalo* déle než šest měsíců, tudíž se ukázalo, že se Sophie mýlila – a narození dalšího dítěte její omyl spolehlivě dokládalo. A tak souhlasila, že se děvčátkům stane kmotrou.

Křtiny probíhaly přesně podle Sophiina očekávání. Obřad se vlekl, v kostele bylo chladno a nikdo nerozuměl, co povídá dominikánský kněz, který sice oplýval osobním kouzlem, nicméně mluvil s výrazným přízvukem. Batole celou dobu vytrvale vrískalo a starší děvčátko – Bella – bylo tak nachlazené, až měla Sophie dojem, že jen při pohledu na ně dostala horečku a začalo ji bolet v krku. V jednu chvíli musela podržet maličké a dítě k ní vzhlédlo. Ze svraštělého zarudlého obličejce prostého jakýchkoli rozpoznatelných emocí na ni zíraly dvě veliké tmavé oči. Nerozuměla tomu. Nechápala, proč Carrie kvůli dítěti tak vyvádí. Vlastně kvůli oběma dětem. Musí v tom být víc, než jen obyčejné hormony, co každou novou matku ošálí tak, že padne do věčného otroctví. Jak někdo může tolik zbožňovat bezvýraznou hroudu odlišné formy života, která vypadá, jako by v sobě neměla naprosto nic lidského, jen neúnavnou soustředěnou vůli úplně vysát lidstvo ze všeho, co může nabídnout? Ne, Sophii kojenec nijak neuchvátil, to Bella alespoň uměla mluvit a zdála se celkem rozumná.

„Líbí se mi tvoje boty,“ řekla Sophii, když stály u křtitelnice. „A máš krásný šaty. Jako Barbie.“ Chytila se Sophie a ta ji dvacet minut držela za ruku, třebaže se obávala, že Bellina lehce vlhká dlaň nelepí jen rozrušením.

Zůstaly s Carrie vzhůru do noci, když ostatní dávno ode-

šli domů nebo spát. Přivlastnily si tři láhve vína Blue Nun ze zásob, které paní Stilesová obstarala pro každý případ, a právě dopíjely druhou.

„Ach Bože,“ prohodila Carrie a uchechtla se jako matka, která už ví své. „A co tenkrát v St. Peters, jak nás načapali v chlapecký šatně! Říkala jsem si, že to pěkně schytáme! Pro-bůh! Já myslela, že mě máma fakt zabije! Ale neudělala to – jen se na mě podívala a pronesla, že se ve mně zklamala a Je-žíš zrovna tak.“

Sophie si na tu příhodu vzpomínala – o vlasek tehdy unikly vyloučení. Její matka tolik neřádila, měla zrovna plnou hlavu starostí s novým vrhem štěňat. „Jsi hloupá holka!“ řekla Sophii, když se jí zpráva donesla. „Tobě když Carrie řekne, ať skočíš z okna, poslechněš ji! Víckrát nic takového nedělej, zlatíčko, platí?“

„Náš odvážnej čin, když nám bylo jedenáct, co? Kdo pronese ze šatny boxerky Tobyho Barnese. Co jsme si myslely? To jen dokládá, jaký jsme byly hloupý panny! Mít trochu rozumu, držely bychom se od boxerek Tobyho Barnese stranou!“

„No jo,“ vzpomínala Carrie. „A co teprve Ursula Goodmanová! Ta se k nim přiblížila až moc. V patnácti těhotná! Vypovězená do Welwyn Garden City. Noční můra!“

Sophie nalila zbývajíc víno. „A ty jsi mladá matka a zdáš se být spokojená. Jen si pořád říkám, že je to jiný, když se máš o rodičovství s kým podělit.“

Carrie přikývla a vyprázdnila sklenku jediným douškem. „Panebože, to víno je trpký!“ Zasmála se a zmlkla. Sophie čekala, měla dojem, že kamarádka chce ještě něco dodat.

„Víš, že jsme po svatbě koupili dům?“ Sophie přikývla. „A hypotéky a děti člověka přinutí uvažovat o různých věcech. Sepsali jsme závěť, a dokonce uzavřeli životní pojištění!“

Sophie znovu souhlasně přikývla. Závěť sepsala poté, co koupila byt, a uzavřela pojistku, ze které by byla uhrazena její hypotéka v případě, že by ji porazil autobus. Je to zkrátka rozumné. Správné. Příjemně ji překvapilo, že Carrie s Louismem vůbec přemýšlejí tak daleko do budoucna. Možná je Louis nakonec pro Carrie přece jen dobrá partie.

„Nedávno jsem dospěla k závěru, že moje závěť je neúplná,“ pokračovala Carrie. „Musím obstarat holky pro případ, že by se mně, tedy nám oběma, něco stalo. Stanovit opatrovníka, chápeš.“ Carrie se na Sophii usmála. „Někoho jiného než moji matku. A tak mě napadlo, Soph – udělala bys to? Stala by ses mým holkám poručnicí? Neznám nikoho jiného s pořádným zaměstnáním!“

Sophie se dala do smíchu. „No ne, ty mi lichotíš!“

„Víš, jak to myslím. Tobě jediný bych je s důvěrou svěřila.“

„Vážně? Musíš mít hrozně nespolehlivý kamarády!“

„Jo, to mám,“ potvrdila Carrie napůl vážně.

Daly se do smíchu a Sophie vnímala, jak je znovu zaplavuje příval dávného přátelství. Prosba ji dojala a zahřála u srdce. Dokládala, že jakkoli je dělí značná vzdálenost, mají k sobě stále blízko. Cítila se polichocená. Nevěděla, jestli za to může víno, nostalgie, nebo ozvěny všech slibů, které si za ta léta neuváženě daly, ale v tu chvíli se zachovala neobvykle impulzivně a přijala odpovědnost, kterou jí Carrie svěřila. Považovala to za znovupotvrzení jejich přátelství.

„Jasně!“ vybafla bez váhání. „Samozřejmě souhlasím. Kdyby se tobě nebo Louisovi něco přihodilo, což se nestane, můžeš se na mě spolehnout!“

Sophie zavrtěla hlavou. Trpělivost s Tess Andrewovou ji rychle opouštěla. Jako by nestačilo, že je Carrie po smrti, navíc ještě musí řešit situaci způsobenou vlastní ukvapeností a neschopností!

„Paní Andrewová,“ spustila zostra. „Já si na ten slib pamatuji. Jenomže šlo o případ, že zemřou *oba* rodiče. Nezmínila jste Louise. Předpokládám, že jeho se nehoda netýkala, je to tak? On je poručníkem dětí. Je to jejich otec. To je snad zřejmé.“

Tess se nad Sophiiným tónem nafoukla a najednou vzbuzovala mnohem větší úctu. „Ano, po formální stránce je to pravda a děláme všechno pro to, abychom ho našli, ale –“

„Našli?“ přerušila ji Sophie. „Co tím chcete říct?“ dodala pochybovačně.

Tess poodsunula židli od stolu a nadechla se. „Louis Gregory před časem rodinu opustil. Nemůžeme ho vypátrat. Domníváme se, že odjel do zámoří.“

Sophie si palcem a ukazováčkem promnula spánky. „Carrie žila sama?“ Snažila se přimět mysl, aby vstřebala informaci.

„Ano, zřejmě od doby, kdy malá byla nemluvně. Myslela jsem, že to víte.“

Sophie pomyslela na všechna vánoční přání s Louisovým jménem, která poslala, i na ta, která obdržela. Upřímně řečeno je nikdy nijak pečlivě nečetla, ale teď si uvědomila, že Carrie se na pohledy nebo do dopisů vždycky podepisovala

sama, nebo občas napsala „od nás obou“. Mluvila s ní několik týdnů po křtinách a pak o pár měsíců později. Carrie se ani jednou nezmínila, že Louis odešel, a při běžném rozhovoru se člověk na takové věci ani neptá. Pokud o nich není řeč. Sophie zkrátka předpokládala – nejspíš stejně jako Carrie – že si jednou promluví. Ani jedna si ale nenašla čas a Carrie, její život a její rodina se ze Sophiina života vzdalovaly, dokud téměř nezmizely. Až doted.

Louis ji určitě nechal s nemluvnětem a s malou samotnou. Od první chvíle, kdy na něj Sophie pohlédla, věděla, že nepatří k mužům předurčeným pro manželství a otcovství. Myslela si, že se zmýlila – ale kdepak.

To však není důvod, aby se stala opatrovnící dětí.

„Jejich babička jistě –“ začala a sledovala, jak se od ní vteřinová ručička hodinek vzdaluje. Napadlo ji, jestli je Jake venku a mluví s Calem a Lisou.

„Máte pravdu,“ přikývla Tess. „Paní Stilesová si obě hned po pohřbu vzala k sobě. Jsou tady v Londýně. Ale na dvě malé děti stará paní nestačí: natrvalo u ní zůstat nemohou. Bella hodně chyběla ve škole a paní Stilesová má velmi špatné zdraví, chápete. Vysoký tlak, angina. Snažila se dělat, co mohla, ale přišel čas, kdy nás musela zavolat, abychom jí pomohli. Jsme s ní ve spojení teprve pár týdnů. Čeká ji stěhování do domova pro seniory. Místo se uvolnilo těsně před Vánoci a stará paní je musí přijmout teď, jinak o ně přijde. A i kdyby děti *dokázala* zvládnout, tam je stejně mít nemůže. Připadá si kvůli tomu hrozně, jak si jistě umíte představit – ale upřímně řečeno, já mám dojem, že dívkám by bylo lépe v poněkud... veselejším prostředí.“

Sophie si v duchu dávala dohromady souvislosti.

„Carrie měla početnou rodinu,“ řekla. „Žádné sourozence, to je pravda, ale spoustu bratranců a sestřenic – byla katolička!“

„Ano. Většina z nich se odstěhovala nebo má vlastní rodinu. Nikdo není ochoten se o děti starat, a kromě toho,“ Tess pohlédla na Sophii s novým odhodláním, „Carrie jmenovala vás. Vy jste souhlasila. Určitě jste zvážila, co by to znamenalo, když jste s poručením souhlasila, ne?“

Sophii se najednou zdálo, že je jí v kanceláři těsno a nemůže dýchat. Prudce vstala.

„Musím jít, paní Andrewová. Čeká mě oběd.“

Tess se také zvedla.

„Oběd?“ podivila se. „Podívejte, já chápu, že je toho na vás najednou moc – ale Carrie si určitě myslela, že takovou věc od vás může žádat, jinak by vás neuvedla v závěti. A my máme na zřeteli, co je pro dívky krátkodobě nejlepší. Moc možností nevidím, Sophie. Dokud se nenašla Carrieina závěť, nabízelo se jiné řešení – pěstounská péče nebo dětský domov, než najdeme jejich otce. Nechceme od vás, abyste si je nechala navždy, jde jen o krátkodobou záležitost.“

Sophie se zastavila u dveří. „O krátkodobou záležitost?“ opakovala tři slova jako otázku.

„Jak jste správně poznamenala, dívky mají otce. Pátráme po něm a nepochybuji, že až se dozví, co se stalo, bude se chtít vrátit a starat se o ně. Jde jen o dobu, než najdeme Louise Gregoryho a dáme mu vědět, co se přihodilo.“ Tess přiložila dlaň k ústům a odkašlala si.

Sophie si na okamžik představila, že v jejím bytě žijí dvě osiřelé děti, které sotva zná. Řadu věcí umí dobře. Inovovat,

myslet nekonvenčně, vytvářet seznamy seznamů a kruhové diagramy. Na ty je vážně dobrá. Ale vždycky říkala, že až na jde své hranice, ráda to přizná. Ten okamžik přišel.

„Je mi líto, Tess. Opravdu. Ale o dětech nic nevím. Bellu a Isobel sotva znám. Říct ano by ode mě nebylo dobré. Pro ně. Potřebují někoho, kdo ví, jak jim pomoci.“

Tessin obličej zůstal chladný.

„Možná máte pravdu, Sophie. V ideálním světě by to tak bylo nejlepší. Ale víte, kolik dětí dnes večer v Londýně potřebuje pěstounskou péči? Stovky. Máte představu, kolik pěstounů máme? *Zdaleka* ne dost. Jestli nepůjdou k vám, nemám jinou možnost, než je předat do péče úřadů. Půjdou do dětského domova, ještě dnes večer, nejpozději zítra. A zůstanou, dokud se nenajdou pěstouni nebo se nevrátí jejich otec. V domovech se snaží, ale věřte mi, že je to vždy úplně poslední možnost. Než jim najdeme pěstouny, mohou uplynout týdny nebo dokonce měsíce. Zatím se mi nepovedlo najít jim místo, kam by mohly jít obě.“ Upřeně na Sophii pohlédla. „Jestli si je vezmete, nebudete na ně sama. Požádám o úřední dohled a budu vám přidělena jako asistentka, celou dobu zůstaneme v kontaktu. Chybí jim máma, Sophie. Vážně by jim pomohlo, kdyby mohly být u někoho, koho znají. Prosím, zamyslete se nad tou věcí alespoň na okamžik. V tuhle chvíli jste jejich jediná naděje.“

Sophie chvíli váhala. Znovu si vzpomněla na den, kdy jí zemřel táta. Ředitelka ji poslala domů a Carrie si nejspíš všimla z okna třídy, jak uplakaná klopýtá přes hřiště. Přihlāsila se, namluvila učitelce, že potřebuje na toaletu, a rozběhla se za Sophií.

„Neříkej mi, že tě konečně vyhodili!“ vybafla, když ji donhnila. Sophie se znovu rozplakala a pověděla kamarádce, co se stalo. Pamatovala si, jak ji Carrie celou cestu až k domu držela kolem ramen. Když došly ke dveřím, psi se rozštěkali.

„Mám jít dál?“ nabídla se Carrie. Sophie zavrtěla hlavou.

„Ne, myslím, že musím jít sama,“ řekla a přála si, aby to nebyla pravda. „Ale díky.“

„Sophie,“ dodala Carrie, „já vím, že je to něco jiného, ty máš tátu ráda a já svého nenávidím, tvůj je mrtvej a můj utekl se sousedkou a máma z toho šílí, ale... já si zkrátka myslím, že trochu ti přece jenom rozumím. Chápu, co to je přijít o tátu. I když můj otec je mizera a tvůj byl skvělej.“ Na chvíli se odmlčela. „A v katolický škole jsou tím pádem dvě děti bez otce. Už nejsem divná!“ Carrieina klopotná snaha o slova útěchy Sophii málem přiměla k úsměvu. A pak, v následujících týdnech, když ji ostatní dusili soucitem a pochopením, Carrie provedla jedinou věc, která Sophii učinila život snesitelným. Každou chvíli ji přiměla k smíchu a umožnila zapomenout, že táta bez jakéhokoli varování podlehl na benzině infarktu. Carrie ji nechala, ať se vzteká, ať pláče, povídá o klucích, o tričkách s netopýřími rukávy a návlecích a znovu pláče, pokud chce.

„Jsem ráda, že tě mám, Carrie,“ řekla Sophie, když máma otevřela dveře. Objaly se a dlouho tak stály, až Sophie pochopila, že musí do domu.

„Jsem tu pro tebe,“ řekla Carrie. „Vždycky, napořád, ať se děje cokoli!“

Sophie si na tu chvíli léta nevzpomněla, ale teď si najednou přesně vybavila, co cítila a jakou sílu a pevné kamarád-

ství jí třináctiletá dívka poskytla. „Vždycky, napořád, ať se děje cokoli!“ Říkaly si tu větu denně, až téměř zapomněly, co ta slova doopravdy znamenají. Když ale šlo o důležitou věc, Carrie tu pro Sophii byla, poskytla jí oporu v nejhorším období života. Sophie čekala dlouho, než jí službu mohla oplatit. Sebejistá, umíněná Carrie, ztrápená a rozpačitá ze všech dobře míněných přednášek, kterých se jí a její matce dostávalo od věřících poté, co otec odešel, byla hrdá na to, že nikdy nežádá nikoho o pomoc. Nikdy pomoc nepotřebovala – až teď.

„Jak dlouho?“ hlesla Sophie, aniž si byla úplně jistá souhlasem.

„Prosím?“ Tess zjevně očekávala rázné odmítnutí.

„Jak dlouho potrvá, než seženete otce?“ zeptala se Sophie.

Tess ucítila mírný posun kupředu. Stiskla rty a v duchu hodnotila situaci z profesionálního pohledu. Důležité bylo, aby v tuto chvíli Sophii neztratila.

„Jak říkám, úřad sociálních věcí se do záležitosti zapojil teprve před několika týdny. Ale myslím si, že pátrání nezabere dlouhou dobu. Týden, možná – nanejvýš – dva?“

Sophie zvažovala informaci. „Dva týdny – tak dobře. Kvůli Carrie. Ona by to pro mne udělala. Nedovolím, aby ty dívky skončily každá jinde. Rozhodně ne. Takže si je na dva týdny vezmu, pokud mi slíbíte, že uděláte všechno pro to, abyste pro ně do té doby zajistila vhodnější podmínky.“

„Dobře.“ Tess trochu vysunula bradu.

Sophie si bezděky přejela chladným hřbetem ruky po rozpálené tváři. Pleť byla odjakživa první částí jejího těla, a ve skutečnosti jedinou, na které se viditelně projevil napě-

tí. Mohla nanést krycí krém, ale odjakživa ji rozčilovalo, že se zmíněnou reakcí nic nezmůže. Zhluboka se nadechla.

„V pořádku, dejte mi vědět, co se týká data a času a takových věcí a zastavte se za mnou koncem týdne.“

„Prosím?“

„Čeká mě oběd,“ opakovala Sophie poněkud dotčeně.

„Abych pravdu řekla, Sophie, tak trochu jsem čekala, že teď půjdete se mnou a dívky si vyzvednete. Přinesla jsem s sebou všechny dokumenty, abyste je podepsala.“ Sáhla do blyštivé kabely a na důkaz svého tvrzení vytáhla několik formulářů a zamávala jimi Sophii před nosem.

„Myslíte přímo teď? Vy chcete, abych je převzala ihned?“ opakovala Sophie nevěřicně.

„Přesně tak,“ ujistila ji Tess s upjatým úsměvem. „Konec konců, dívky potřebují vaši pomoc teď. Ne až budete mít volné okénko v diáři!“

Sophii udivovalo, jak se všechny tyto události nahrnuly a v okamžiku se jí sesypaly na hlavu, aniž si vůbec všimla, že se blíží. Pohlédla na růžové špičky nových bot a pochopila nutnost přijmout fakt, že její den zkrátka neproběhne podle plánu, protože ona sama ví ze všech nejlépe, že život se člověku někdy obrátí naruby, aniž počká, aby vás požádal o dovození. Vzhlédla k Tess a ukázala na křeslo pro návštěvy.

„Dobře,“ řekla jednoduše. „Jestli mě na pár minut omluvíte, abych mohla přehodit jisté schůzky.“

Konečně otevřela dveře kanceláře a vstoupila zpátky do normálního světa, kde se věci děly stejně jako předtím, než byla zavlčena do jiné reality, kam ji uvedla Tess Andrewová. Blesklo jí hlavou, že uteče, ale vzápětí si uvědomila, že to

není možné. Nepatřila zkrátka k lidem, kteří odcházejí od problému, aniž ho vyřeší. I kdyby chtěla, hrdost jí to nedovolí.

Jake Flynn seděl na kraji Calova stolu. Jakmile se objevila, s úsměvem se ohlédl a Cal za jeho zády jen zářil.

„Připravena?“ zeptal se Jake.

Upřeně na něj pohlédla.

„Ne, připravena nejsem,“ pronesla s důrazem na každé slovo.

Jake se zachmuřil.

„Totiž, Jakeu, vážně mě to mrzí, ale... právě jsem se dozvěděla, že moje dobrá kamarádka zemřela a já...“ Nedokázala dokončit větu, ale zdálo se, že ani nemusí.

„Ach, Sophie,“ řekl vlídně. „To je mi líto. Jistě, samozřejmě, že nejste připravena. S obědem si nedělejte starosti.“ Na chvíli zmlkl, jako by zvažoval další slova. „Práce může počkat – chtěl jsem jen probrat pár posledních maličkostí, které jste nejspíš už stejně vyřešila. Nijak se tím netrapte. A opravdu mě rmoutí, jakou jste utrpěla ztrátu.“

Sophie přikývla. Nevěděla, jestli má cítit úlevu, nebo zklamání, že ji Jake nakonec chtěl vzít na pracovní oběd. Pohlédla na Cala.

„Po zbývající část dne budu mimo kancelář. Všechno zruš a popros Gillian, jestli by neměla pět minut, ano?“

Cal přikývl a sklouzl očima z Jakea na Sophii a zpět.

„Budete v pořádku?“ Jake ji vzal za loket. Toto zvláštní, způsobné gesto Sophii poněkud dojalo.

„Budu. Je to... složité, Jakeu.“

Přikývl a nechal ruku klesnout. „Zavolám vám,“ řekl.

„Nejsem si jistá, kdy se vrátím do kanceláře, ale Cal s Lisou mají všechno pod kontrolou, takže se nemusíte bát...“

„Já se nebojím a zavolám *vám*,“ prohlásil.

Cal sledoval, jak Jake míří k výtahu.

„Hmm,“ huhlal si spíše pro sebe. „Teď jsem zmatenej i já.“ Zvedl hlavu k Sophii. „Co mám ještě udělat?“

Sophie se na něj usmála.

„Teď? Nic. V průběhu příštích několika týdnů – nejspíš všechno.“ A stručně mu vylíčila, co jí oznámila Tess.

„Je to v háji!“ vybafl, když s vykulenýma očima vyslechl zprávy.

„Já vím,“ přitakala Sophie.

Obrátila se a pohlédla na dveře kanceláře. Pak se zhluboka nadechla a vešla.

Kapitola 3.

Dvacet minut seděla a poslouchala, jak Tess vykládá o úředních postupech a používá obraty, které by Sophie nikdy s vlastním životem nespojovala. Ani náhodou. Tess jí vysvětlila, že okamžitě obdrží prozatímní rozhodnutí o umístění dětí a s ním plnou rodičovskou odpovědnost.

„Prakticky se ujmete úlohy zákonného poručníka, ale vzhledem k neobvyklým okolnostem tohoto případu se domnívám, že je důležité poskytnout vám i oběma dívkám dohled. Dokud se věci nevyřeší.“

Sophie nepatrně přimhouřila oči. „Ale jde jen o dočasné opatření, že?“ připomněla. „Na dva týdny mi to připadá trochu moc.“

„Vůbec ne. Běžný postup s dohledem – možná univerzální metoda, ale obecně funguje velmi dobře.“ Rozzářila se. „Teď máme dívky zapsané do poradny, ale –“

„Do poradny?“ zdůraznila Sophie jedině z celého přívalu slov. „Jsou – chci říct, jestli jsou traumatizované, chápete – nějak těžce?“

Tess zvedla obočí. „Jako protiklad k lehce?“ Tess se zatvářila trochu rozpačitě.

„Nemusíte se na mě tak dívat!“ vybafla Sophie. „Podívejte se, já nemám s dětmi moc zkušeností – v podstatě žádné – až na moje vlastní dětství, a to bylo... neobvyklé. Mě nevychovala moje máma, ale tmavohnědý labrador Muffin.“ Tess znovu zvedla obočí. „No dobře, trochu přeháním, ale v každém případě nemám moc na co navázat. Netuším, jak mluvit s normálními dětmi, natož s takovými, kterým umřela máma a táta je opustil!“ Sophie si uvědomila, že zvýšila hlas, a ztišila se. „Chci říct, že jestli potřebují *odbornou* pomoc, já jim ji neposkytnu.“

Tess chvíli čekala, jestli Sophie nechce ještě něco dodat, a pak promluvila. „Poradenství je běžná služba poskytovaná dětem v případě potřeby.“ Na okamžik se zamyslela. „Já je znám teprve krátce, ale mohu říct, že Bella je velmi samostatná dívka s dospělým uvažováním. O Carrie vůbec nemluví. Mám dojem, že je to její strategie, jak zvládnout situaci. Zřejmě cítí, že se musí držet kvůli Izzy. A Izzy? Normální tříleté dítě, i když po nehodě se zjevně bojí aut. Je raději, když žádným jet nemusí. V každém případě jsou vám svěřeny jen dočasně a myslím si, že s jejich hlubšími problémy si nemusíte dělat starosti. Pomůže jim i známý obličej, někdo, kdo znal jejich maminku. Člověk, který odvede jejich pozornost od nepříjemných myšlenek – takový je pro ně v tuhle chvíli velmi důležitý.“

„Ale já pro ně nejsem známá tvář. Neviděla jsem je několik let.“

Tess se usmála. „Ale ony viděly vás. Carrie měla společ-

nou fotku – z oslavy na závěr šesté třídy, řekla mi to Bella. Měla jste jiné vlasy, jiné oblečení – ale jinak vypadáte stejně.“ Tess prohodila lichotku s profesionálním taktem. „Dívky si fotografie přivezly s sebou z domova. Vědí, kdo jste. Vyprávějí o vás. Zjevně jste jim pokaždé věnovala nejlepší dárky.“

Sophie pohlédla oknem na Broadgate Circus a sledovala ženu zhruba jejího věku, jak kráčí po prostranství, zahalená proti chladu v kašmírovém šálu. Najednou zatoužila vyměnit si život s nádherně svobodnou dotyčnou, a současně si uvědomila, že se celé dopoledne snaží najít chvíli, aby si odběhla na toaletu. Teď už *opravdu* musí.

„Dobře,“ řekla rázně a vstala. „Musím probrat záležitost s nadřízenou. Volno na zbytek dne, chápete...“

„Měla jste na mysli dva týdny,“ podotkla Tess.

„Když bude potřeba,“ zahuhlala Sofie a spěchala ke dveřím.

„Nemůžete je přece nechat doma samotné...“

„Já si to uvědomuji, ale –“ Sophie otevřela dveře a uvědomila si, jak se jí třesou kolena. Připadala si jako zlobivé dítě, které se snaží uprchnout ze třídy.

„Tak si budete muset vzít volno,“ znovu ji ujistila Tess.

„V pořádku. Vezmu si týden dovolené,“ odsekla Sophie. „Vždycky můžu pracovat z domova. A teď mě laskavě omluvte, vážně si potřebuju vyřídit svoje věci.“ Zavřela dveře mnohem rázněji, než bylo potřeba.

„Připravím jí další čaj, ano?“ zeptal se Cal, když Sophie procházela kolem.

„Neobtěžuj se.“

„Pokrytecká, upjatá, nafoukaná...“ bručela si Sophie pro

sebe cestou na toaletu. Když mījela Evinu kancelář, Eve se k ní přidala a na dlážděné podlaze cílevědomě klapaly dvoje podpatky s kovovými špičkami.

„Za-jí-ma-vý,“ pronesla Eve s důrazem na každou slabiku a měřila si pohledem Sophii. „Copak to tu máme? Mrzutej výraz a zahořklost.“ S roztomilým obličejem se naklonila ke kolegyni. „Tys ty Němce nelapla, vid?“

Sophie vysunula bradu. „Podepsáno, stvrzeno, odevzdáno. Tři konference, letní párty, vánoční oslava, zaměstnanci. Veškerá společná zábava. Na dva roky.“

Jestli byla Eve ohromená, dobře úžas skrývala.

„Myslím, že byli zralí na změnu. Počítám, že by se je podařilo získat dokonce i Lise!“

Sophie jízlivou poznámku ignorovala a zůstala stát před toaletami.

„Kouříš dnes dopoledne?“ zeptala se Eve a nenápadně otevřela víčko krabičky marlborek zasunuté v kapse kalhot, jako by cigarety byly nějaký kontraband, což v nekuřácké kanceláři víceméně platilo. Ne že by kouření bylo úplně zakázáno, venku se kouřit mohlo, ale téměř nikdo už nikotinu neholdoval, s výjimkou Eve a do jisté míry i Sophie – ta se za pravou kuřačku nepovažovala, protože vykouřila tři cigarety denně a nikdy v místnosti – a jejich vztah k nikotinu byl zřejmě jedinou věcí, kterou měly společnou. Kromě toho jim skýtal možnost vzájemně se hodnotit a sledovat, jak si vede soupeřka.

Tess Andrewová může deset minut počkat.

„Ano, kouřím,“ prohlásila Sophie rozhodně a opřela se do dveří.

„Počkám na tebe,“ řekla Eve.

O pět minut později se znatelně osvěžená Sophie přistihla, jak si od nedopalku první cigarety zapaluje druhou, šťastná, že dopolední chlad působí hojivě na její rozpálené tváře.

„Proč jsi nervózní,“ řekla Eve, změřila si Sophii od hlavy k patě a vypustila šterbinou mezi našpulenými rty oválný obláček kouře, „když sis vedla tak dobře? A nezapírej, tvůj obličej vypadá jako v prvním stadiu lepry! Ani ses nepochlubila novými botama – nejsi nemocná?“

Eve stejně jako Sophie neměla kabát, ale chlad na ni nijak nepůsobil, zřejmě proto, že byla odjakživa chladnokrevná. Sophie se objala pažemi, dívala se na Eve a hodnotila situaci. O Eve se v žádném případě nemohla vyjadřovat jako o přítelkyni, protože sotva kamarádíte s úhlavním nepřítelem, i když vám občas nabídne Marlboro Light. Sophie s Eve ale nevyhnutelně trávily během pracovní doby spoustu času společně a postupně si vypěstovaly vzájemný nasupený respekt, který přerostl v jistou formu přátelství. Konec konců, byly jediné dvě svého druhu. Gillian stála v čele a ony byly dvě manažerky ze tří podřízených. Trojici doplňoval Graham Hughes, ale byl tak neschopný, že s ním ve skutečnosti nikdo nepočítal; práci si udržel jen kvůli příjmení. Eve jako jediná další osoba ve firmě McCarthy Hughes věděla, jaké to je být Sophií a jak moc by Sophie chtěla postoupit na Gillianino místo, pokud šéfová odejde ze zaměstnání, aby mohla trávit víc času s rodinou. K téhle chvíli se Sophie propracovávala deset let a nenechá si uniknout příležitost usednout na Gillianinu židli jen tak, aniž by o ni bojovala zuby nehty.

Mimo firmu by s Eve nechtěla mít vůbec nic společné-

ho. Nicméně vycítila, že přišel okamžik, kdy se vyplatí jednat s nepřítelem v důvěrném tónu, a rozhodla se, že Eve všechno poví.

„Právě jsem se dověděla, že moje dávná kamarádka zemřela,“ řekla bez okolků.

Jinak to nešlo. Zatím se zdálo, že její pocity ohledně nových zpráv jsou jen dvojrozměrné, jako kdyby přečetla nahlas stránku, ale ve skutečnosti vůbec nevnímala význam slov. Carrieina smrt jí nepřipadala skutečná. Domnívala se, že až se potká s dětmi, všechno se změní, a to ji děsilo. Necítit nic bylo mnohem jednodušší, usoudila, a také mnohem horší.

„Vážně,“ řekla Eve klidným hlasem a ostrou špičkou černých bot od Prady zašlápla nedopalek. Sophie mimoděk usoudila, že tichá každodenní přehlídka bot dopadla nerozhodně. Eve měla značku, ale její boty byly rok staré. Sophiiny kozačky sice pocházely z butiků, ale představovaly kopii horkých novinek přehlídkových mol. „Carrie je mrtvá, a ty myslíš na boty,“ promluvil hlas v jejím nitru. Nevšímal si ho a zahleděla se pozorněji na své skvěle obuté nohy.

„Měly jste k sobě blízko?“ zeptala se Eve.

Sophie se zamyslela. „Kdysi, ve škole, chápeš. „A pak nějakou dobu potom, co šla na univerzitu a já začala pracovat tady. Zůstaly jsme v kontaktu – o svátcích jsme se navštěvovaly – ale obě jsme se změnily. Ona se krátce po skončení školy vdala a odstěhovala.“ Sophie uvažovala o dlouhé době a vzdálenosti, která ji a Carrie rozdělila. „Takže pak už jsme si tak blízky nebyly – ale stejně, chápeš...“

Zpoza oblaků na chvíli vyhlédlo slunce a Eve nastavila obličej jeho paprskům. Nejspíš nechápe, pomyslela si Sophie.

„No tak, neklesej na mysli,“ řekla Eve bezstarostně. „Přece si nevezmeš celé týdny dovolenou z naléhavých soukromých důvodů, ne?“ Nedokázala se ovládnout, aby v jejím tónu nezaznělo nadějně očekávání.

Sophie na ni pohlédla úkosem a nervózně přemítala o následujících dnech, které bude nevyhnutelně muset strávit mimo kancelář.

„Ne tak docela,“ řekla. Na jednu stranu neměla moc chuti vykládat Eve zbývající část příběhu – věděla totiž, že její kolegyně je přirozenou predátorkou. Nicméně jí také bylo jasné, že když o ostatních skutečnostech pomlčí, vzbudí dojem, že není dostatečně silná, a Sophie se bála projevit před Eve jakékoli známky slabosti.

„Jenomže se objevila další drobná komplikace,“ řekla opatrně a přemýšlela, jak nejlépe nastínit situaci. Nechat Eve, ať si myslí, že pozice její soupeřky je ohrožená, a pak předvést Gillian, jak dobře zvládá krizovou situaci a přitom udržuje nejvyšší pracovní nasazení! Tím by se stala silnější uchazečkou o postup než kdy předtím!

„Zanechala ti hromadu peněz?“ zeptala se Eve.

Sophie zavrtěla hlavou a na chvíli se významně odmlčela. „Ne – zanechala mi děti.“

Poprvé byla svědkem, jak Eve ztratila řeč, byť jen na okamžik. A pak našla dvě slova, která Sophie považovala za mimořádně výstižná.

„Ach, Bože!“ hlesla.

Gillian měla dvě děti: Osmiletého Jacka a čtyřletou Matildu. Sophie znala jejich jména i věk díky mnoha fotografiím

a kresbám, které zdobily stěny Gillianiny kanceláře, a také z občasných návštěv dětí ve firmě.

Kvůli nim, napadlo Sophii, se Gillian zalily oči slzami, když jí nastínila dopolední události. Gillian Hughesová, čínorodá a neobvykle atraktivní žena těsně po čtyřicítce, představovala pro Sophii vzor a dodávala jí inspiraci. Dokázala se prosadit, ještě když si ostatní ženy stěžovaly, že nemají šanci na postup, a v pětatřiceti se stala ve firmě společnicí. Otevřeně podporovala mladší kolegyně, aby se snažily získat lepší místo a dosáhnout závratných výšin jako ona. Vedle takové nadřízené měl člověk pocit, že je možné všechno, nic není nedosažitelné. Sophie se od ní všemu učila a ochotně přiznávala, že až se vypracuje, chce být jako Gillian. Chtěla místo své nadřízené, její duchapřítomnost, přirozenou autoritu a také její úžasnou pleť bez pupínků. Byla tak pevně spjatá s prací, že Sophii zarazil její nevídaný projev citu. Nepříjemná situace dětí nadřízenou okamžitě dojala.

„Proboha!“ hlesla tiše, zavrtěla hlavou a upřeně hleděla oknem ven. „To je nejhorší noční můra, nejhorší! Pomyslel, že člověk zanechá děti na světě samotný! Nejhlubší obava každý matky!“ Podívala se na Sophii. „Tvoje kamarádka k tobě musela mít obrovskou důvěru, Sophie, měla bys být pyšná!“

Sophie si připadala trochu provinile. Pýcha byla to poslední, co cítila. Zavázaná, připravená bojovat, vyděšená a šokovaná – všechny tyto pocity zaznamenala – ale pýcha si do jejího grafu pěti nejsilněji vířících emocí teprve musela najít cestu.

„Jistěže jsem,“ lhala, aby Gillian nezklamala. „A obávám

se, že budu potřebovat na nějaký čas volno, dokud budou děti u mě. Sociální pracovnice říká...“

„Samozřejmě!“ prohlásila Gillian velkoryse. Pak se malinko předklonila a dodala: „To znamená na jak dlouho?“

„Moc ne,“ pospíšila si Sophie s odpovědí. Cítila, že Gillian se už snaží přesně zjistit, jaký dopad bude mít záležitost na její byznys. Šéfová je možná soucitná, ale zároveň chladně uvažující obchodnice. „Moc dlouhou dobu potřebovat nebudu..., tak týden nebo dva, dokud nenajdou jejich otce, chápeš.“

„Takže chceš rovnou čtrnáct dnů?“ Gillianin tón najednou zněl méně velkoryse. „Abys trávila čas s kmotřenkami.“

„Ne, já nebudu –“ začala Sophie. Neměla chuť nadřizenou dráždit. „Totiž, já samozřejmě chci trávit čas s těmi ubohými zlatíčky, ale nezříkám se povinností vůči firmě. Jsi velice laskavá – a já nechci tvoji vlídnosti zneužívat. Nejvíc času strávím doma, ale kromě toho určitě dohlédnu na Lisu a Cala, a nejméně dvakrát v týdnu přijdu. Možná třikrát. Třeba se mi podaří zastavit se každý den. Seženu chůvu nebo tak.“

„Na dva týdny?“ užasla Gillian. Sophie zjevně řekla něco zábavného, jen nevěděla co.

„No, přes nějakou agenturu,“ dodala nejistě.

„Na tak krátký čas mi to připadá trochu přehnaný, Sophie. Jestli nejde o nic jiného, pár dnů si tu bez tebe poradíme, chápeš.“

Poznámka Sophii zbolela stejně, jako kdyby Gillian přeskočila mohutný dubový stůl a vlepila jí facku.

„Já vím!“ vyhrkla jen trochu kňouravě a pronikavě se zasmála. „Ale mám rozjednaný nějaký důležitý akce, hlavně

tu párty na lodi. Termín se blíží a zbývá spousta zařizování, i když všechno jde podle plánu, samozřejmě...”

„Samozřejmě,“ podotkla Gillian a zachmuřeně se usmála.

„Totiž, chci říct, budu brát následující dny jako volno, ale nepřestanu pracovat, jestli ti to tak vyhovuje.“

Zdalo se, že Gillian nad návrhem dumá, a Sophie ne zrovna poprvé přemítala, jak nadřícená dokáže nosit módní šifónové šátky volně uvázané, aniž se jí neustále rozvazují nebo sklouzávají, jak se to stávalo Sophii, když se je snažila nosit. Třeba si je nalepuje, napadlo ji.

„Sophie,“ řekla Gillian konečně, „oceňuji tvou oddanost. Budu ji mít na zřeteli. Ale přemýšlím, jestli si vůbec uvědomuješ, do čeho jdeš? Nechme věcem volný průběh – a jestli se něco změní nebo zjistíš, že obojí je na tebe příliš, pak může vždycky zaskočit Eve –“

„Ne!“ přerušila ji Sophie a okamžitě toho litovala. Jako by skočila do řeči královně. „Promiň, Gillian, já si zkrátka myslím, že to zvládnou. Nikdo za mě zaskakovat nemusí. Jde o krátkou dobu. Co v tom může být za problém?“

Kapitola 4.

Prvních deset minut jízdy taxíkem k domu paní Stilesové Sophie i Tess mlčely.

Sophie si znovu vybavovala, jak se tvářili Lisa a Cal, když jim vyložila, co se stalo, a uvažovala o hlubším smyslu jejich výrazů. Jako by nasadili masku. Lisa tragickou, Cal ryze komediální, elegantně přehlížejíci prvek zesnulé matky dvou dětí, aby bylo možno spatřit zábavnou stránku věci a Sophie získala možnost podrobně prozkoumat legračně neblahé záležitosti, které je neodvratně čekají.

„Víte...“ přerušila Tess mlčení, když taxík odbočil na Upper Street. „Myslím, že děláte neuvěřitelnou věc, opravdu, a chci, abyste věděla, že vám budu po ruce, kdykoli budete potřebovat pomoc. Nejste sama.“

Sophie se nejistě usmála. „Díky.“ Zasunula si pramínek vlasů za ucho a zadívala se oknem ven. Obchod s deskami, kde s Carrie strávily tolik času pokukováním po klucích nad obaly elpiček Stone Roses, dávno nahradila prodejna mobi-

lů. „Já jim chci pomoci, vážně. Celá věc mě zkrátka zaskočila; seběhlo se to tak rychle, pro mě v každém případě.“

„Já vím.“ Tess pozorovala její obličej z profilu. „Je to moje vina, já to trochu pomotala. Běžně takhle nejednám, ale na podobném případě jsem zatím nepracovala.“ Podala Sophii ruku. Ta se obrátila a měřila si ji. „Pokusme se spolupracovat a vytvořit pro ty děti něco užitečného – co říkáte?“

Sophie kývla a přijala nabízenou ruku.

„Dobře. Udělám, co budu moci.“

Dům pani Stilesové, její život i valná část Sophiiny minulosti už byly sbaleny. V předsíni leželo několik beden označených „Uložit“ a hromady kartonových krabic naskládaných podél stěn, všechny nadepsané S. H. Dům, kde Sophie strávila tolik hodin, smála se, intrikařila a snila s Carrie, byl smeten, zůstaly jen stíny a mdlé obrysy svědčící o jeho někdejší existenci. Dokonce i paní Stilesová vybledla tak, až byla téměř průsvitná.

Když ji Sophie viděla při křtinách, vypadala starší a unavenější, ale za poslední tři roky jako by se málem vytratila. Byla o několik centimetrů menší a pleť měla šedivou a tenkou jako papír.

„Paní Stilesová! Nemohla jsem té zprávě uvěřit. Je mi to moc líto.“

Paní Stilesová přikývla a pokynula Sophii, ať se posadí na béžovou sametovou pohovku, kde se s Carrie hihňaly v noci po křtinách a mnohokrát předtím ještě jako holky.

„Dlouho jsme se o Carolinu snažili, její otec a já,“ řekla paní Stilesová. „Když přišla, byla jsem nepřipravená a mys-

lela si, že to snad ani není možné! Ona byla můj zázrak. Můj dárek!“ Úsměv paní Stilesové povadl. „Nevím, proč nestačilo, že jsem ji tolik milovala. Nevím, proč odešla, proč dovolila tomu...*chlapovi*,“ vyštěkla poslední slovo, „aby jí zničil život, jako ho její otec zničil mně.“ Rozkašlala se, jako by se dusila hořkostí. „A teď i životy těch ubohých dětí! Za všechno, co se jim přihodilo, může *on*! Kdyby byl doma, jak se patří, a staral se o rodinu, Carrie by do té smrtelné pasti nevjela!“ Najednou zmlkla a zatajila dech. „Já mám zkrátka hrozný vztek a to všechno, *všechno* je jeho vina!“

Sophie nevěděla, co říct, a tak mlčela a naslouchala tichu v domě, přerušovanému jen tikáním hodin.

„Kde *jsou* děti?“ zeptala se nakonec.

„Nahore. Řekla jsem jim, aby tam počkaly a nevystrkovaly nos, dokud pro ně nepřijdeme. Nedělají potíže, když vědí, kdo má hlavní slovo. Sbalily si drobnosti – nemají jich moc, jen jeden velký kufr, ostatní zůstalo v Carrieině domě. Sou sedka je ochotná, hlídá ho – ale je potřeba zařídit tolik věcí. Nemyslela jsem si, že to budu muset udělat.“ Vzala Sophiiu dlaň do své. Kůži měla suchou a drsnou.

„Já to zkrátka nedokážu,“ řekla a Sophie pochopila, že mluví o dětech.

„Já vím.“

„Odkakživa jsem Carrie říkala, že ty jsi rozumná. A vidíš!“ dodala podrážděně.

Sophie se opřela a uvolnila dlaň. Očekávala, že Carrieina matka bude rozrušená, ale ne vzteklá.

„Paní Andrewová, byla byste tak laskavá a zavolala děti dolů?“ pokračovala paní Stilesová.

Sophie ztěžka polkla a odpočítávala poslední vteřiny volnosti. Na schodišti se ozvalo dupání, dveře do obývacího pokoje se prudce otevřely a malá holčička bez rozmyslu hupla Sophii na klín a okamžitě se kolem ní ovinula.

„Probůh, dítě, pomalu!“ vyjekla paní Stilesová, ale malá jí nevěnovala pozornost a objala Sophii kolem krku. Sophie si zpočátku myslela, že je to Bella, ale pak uviděla Bellu stát u dveří a došlo jí, že dítě na jejím klíně musí být Izzy, zářivá v jasně fialovém oblečku víly, kterému nechyběla křídla a trpytivá síťovaná sukně. Malá vlhce políbila Sophii na tvář a něžně ji pohladila po hlavě.

„Auto mojím mámy je rozbitý,“ řekla. „Přišlo BUM a ten chlap v dodávce a auto je teď rozbitý v garáži. Já nemám ráda auta, že ne? Dostalas nějakéj narozeninovej dort? A jsou ti tři nebo sedm?“

Sophie se na ni podívala. „Hmm.“

Bella prošla místností a vrhla na Izzy káravý sesterský pohled. Sophii blesklo hlavou, že v jejím výrazu zahlédla stopy Carrieiny podoby – jen zlomek v pohledném snědém obličejí, který určitě zdédila po otci. Carrie byla bledá a měla světlehnědé oči. Sofie však měla před sebou tmavooká děvčátka s olivovou pletí.

„Buď zticha!“ vybafla Bella. „Je jí mnohem víc než sedm, hlupačko!“ Bella podala Sophii ruku a ta ji přijala. Zatím nedokázala vymyslet, co vhodného by dětem pověděla.

„Máš pěkný boty,“ řekla Bella. „Růžová se mi líbí, je to moje oblíbená barva.“

Sophie se na obě usmála. „Moje taky!“

„A moje taky!“ vykřikla Izzy, až sebou paní Stilesová

škubla. Vášen pro čokoládu a dobré oko, co se týká bot. Možná má s oběma děvčátky přece jen něco společného. A když se na ně strnule usmívala, zastyděla se za to, že předtím měla dojem, jako by obrovský příval strachu obrátil její život naruby.

„Takže,“ prohlásila Tess o pár hodin později a shrábla stohy dokumentů povalujících se na Sophiině stolku z jasanového dřeva, „já půjdu. Uvidíme se zítra, děvčata!“

„Ahoj, Tess!“ rozloučily se děti nepřítomně, fascinované jakýmsi dětským televizním pořadem, který jim sociální pracovnice našla, s jasně barevnými postavičkami a spoustou křiku.

„A kam?“ znervózněla Sophie. Její útulný malý byt už byl proměněn v burzu umouněných pestrobarevných svršků. Tess navrhla, že až si Sophie najde chvíli, mohla by děvčatům uvolnit prádelník, ale mezitím jim pomohla vytřídit čisté věci, znovu je naskládala do kufru a ostatní vložila do Sophiiny pračky. Sophie ji moc nepoužívala, většinou nosila oblečení do čistírny. Málem vyletěla z kůže, když se pračka třásla při posledním ždímání.

„Kam *ted'* musíte jít?“ zeptala se znovu nejistě.

„Práce, chápete. Jsou bezmála čtyři hodiny. Musím ještě dnes tohle všechno nechat potvrdit a vyřídit.“

„Ale tak brzy? Chci říct, myslíte si, že už jsem připravená? Předtím v taxíku jste říkala, že nezůstanu sama a pomůžete mi!“ vyhrkla ustrašeně.

„Já vím.“ Tess uložila stoh listin do kabely pošíité flitry. „A myslím to vážně, ale nemůžu se sem nastěhovat. Venku je

plno lidí, kteří mě potřebují, plus balík lejster, který potřebuji vyřídit. Na případy, jako je váš, pamatuje zákon zvláštním ustanovením. Vaši žádost budu vyřizovat do noci.“ Tess se rozhlédla po bytě v prvním patře upraveného georgiánského domu, a když se na Sophii usmála, vynikla její druhá brada. „Máte pěkný byt. Sice s jedinou ložnicí a bez zahrady, a pro dospělého a dvě malé děti trochu stísněný, ale vcelku jsem spokojená. Prozatím vyhovuje.“

„Počkejte chvíli! Když jste teprve teď dospěla k závěru, že můj byt je ‚uspokojivý‘, jak jste mohla vědět, že já budu vhodná k dětem? Mohla jsem být drogovou dealerkou nebo prvotřídní prostitutkou. Kýmkoli.“

Tess nedůvěřivě povytáhla obočí. „Vysoce nepravděpodobné,“ řekla. „Ale já jsem si vás *prověřila*. Nemáte záznam v trestním rejstříku, máte dobré zaměstnání a splácíte hypotéku. Kromě toho nejste ‚kýmkoli‘. Jste žena, kterou matka dětí uvedla jako poručníci – to je jisté doporučení. A zdá se, že dívky se pěkně zabydlují. Nejspíš si už na stěhování zvykly, chuděry. Povedete si dobře.“

Sophie se podívala na děvčátka. Tess měla pravdu – Sophie očekávala, že budou jako dickensovské opuštěné děti, hubené, bledé, se zarudlýma očima. Ale zvládaly situaci s mnohem větší rozvahou než ona, a jakmile opustily paní Stilesovou, bylo s nimi i daleko lepší pořízení.

Sophie si myslela, že při loučení s babičkou dojde na slzy, ale nezdálo se, že by dívky odchodu litovaly. Paní Stilesová jim řekla, že se zase brzy uvidí a ať drží hlavu vzhůru, a obě, v případě Izzy doslova, způsobily, že mimoděk došla ke sloupku vrátek na konci zahradní pěšiny. Jestli se objevil

nějaký náznak slz, pak jediné u paní Stilesové. Když sledovala, jak dívky odcházejí, tiskla rty k sobě tak pevně, až je měla bledé a bezkrevné. A zavřela vchodové dveře dřív, než za sebou stihly zaklapnout branku.

Sophie jako zázrakem zahlédla černé taxi, jak odbočuje do jejich ulice, a postavila se na obrubník, aby ho zastavila. Ale sotva si jí řidič všiml, Tess ji stáhla zpátky na chodník a mávla na něj, ať pokračuje.

„Co se děje?“ vyjekla Sophie. „Jestli jde o peníze, já zaplatím – protože bydlím dost daleko, chápete. Myslím, že ty dvě by takovou cestu pěšky neušly. Mají krátký nohy a vůbec.“ Sophie pohlédla na přeplněný odřený kufr. „A tohle je těžký.“

Tess zavrtěla hlavou.

„Holky, podívejte, mravenci!“ prohlásila. Objev děti kupodivu nadchl. Přihrbily se nad škvírou v chodníku a pozorovaly pracovitý hmyz, jak pospíchá cestičkou přes kamenou desku.

Sophie se s tázavě zdviženým obočím obrátila k Tess. „Nemyslela jsem si, že zastavíme na přírodopisnou přednášku.“

Tess přistoupila blíž a ztišila hlas.

„Říkala jsem vám, že Izzy se pořád trochu bojí aut. Po havárii.“

„Aha.“ Na tuto informaci Sophie úplně zapomněla. „Co přesně máte na mysli, když říkáte, že se bojí?“

Tess se kousla do rtu. Když Carrie přišla o život, Izzy seděla v autě s ní, jely do školky. Na křižovatce do nich z boku narazila dodávka, jela sedmdesátkou. Izzy seděla v sedačce, byla chráněná. Vyděšená strávila ve voze skoro deset minut,

než přišla pomoc. Žádné fyzické zranění ale neutrpěla. Carriein bezpečnostní pás byl vadný. Zřejmě to věděla, jen si zkrátka nenašla čas, aby ho nechala opravit. Byla na místě mrtvá. Náraz ji vymrštil z auta. Takže Izzy má z aut trochu strach, a obávám se, že i z taxíků.“

Sophie se zahleděla na ulici lemovanou stromy, po které s Carrie tolikrát procházely zabrané do hovoru, plánovaly, snily si pro sebe. Carrie chtěla být malířkou, samozřejmě, a módní návrhářkou. Přála si provdat se za rybáře a bydlet ve věži přímo u moře. Sophie toužila stát se veterinářkou a vést útulek pro kočky. Chtěla si vzít Jasona Donovana. Zábavné bylo, že Carrieiny sny se nezměnily a víceméně je uskutečnila. Sophiiny plány se vždycky rok od roku měnily – jiné zaměstnání, jiný slavný manžel –, až fantazírování přešlo v reálný pevný cíl, v životní styl, jaký vedla nyní. I když Sophie přesně věděla, kam směřuje, předpokládala, že jí zbývá dost času, aby záměr uskutečnila. Carrie si ale nikdy nenaplánovala, že cestou s dcerou do školky bude vymrštnuta z auta a přijde o život. Žádná z nich neuvažovala o tom, že umře. Teď ani jindy.

„Chápe malá, co se tehdy přihodilo?“ zeptala se Sophie. Upřímně řečeno, neměla představu, čemu tříleté dítě může nebo nemůže rozumět. Jestli o takových věcech někdy předtím uvažovala, pak se domnívala, že zmíněná věková skupina má zhruba stejný rozumový potenciál jako průměrný pes – možná kolie nebo německý ovčák – a mnohem menší než kočka.

Tess pokrčila rameny. „Chápe, že to bylo hrozné a že od té doby maminku neviděla. Nejsem si jistá, co dalšího si uvědomuje, a opravdu jsem neměla čas si ani s jednou z nich

pořádně promluvit. A zřejmě nikdo. Jak už jsem zmínila, zapsala jsem obě dívky do poradny, ale – existuje poradník.“

Sophie chvíli nevěděla, co říct. Cítila, jak se strašlivá ztráta, kterou děti utrpěly, dotýká i jí. Na okamžik pevně zavřela oči, zahнала ten pocit a znovu je otevřela. Na tohle teď není čas, řekla si v duchu. Je potřeba soustředit se na úkol, který má před sebou.

„Na konci ulice je autobusová zastávka,“ řekla nakonec a zvedla kufr. „Pojedeme autobusem.“

„V každém případě platí,“ řekla Tess a mrkla na mobil, „že se zastavím ráno, abych viděla, jak se vám vede, ano?“

Sophie přikývla. „Dobře.“ Usilovně se snažila vzdorovat přívalu paniky, který se jí vzdouval v hrudi. „Co si s nimi počnu?“ řekla tiše. „Teď jsou v pohodě, ale co když začnou plakat nebo tak?“

„Obejmete je.“

„Obejmout?“ Sophie se zatvářila pochybovačně.

„Ano, ale mezitím jim jednoduše připravte čaj,“ dodala Tess s pohledem upřeným na hodinky.

„Čaj? Vážně? Tak jo, když myslíte.“

Cestou dolů po schodech si Tess Sophii tázavě přeměřila. Nechala se doprovodit k hlavním dveřím. Jakmile vyšla, přihrnula se Artemis, Sophiina kočka. Protáhla se kolem Sophiinyh nohou, aniž dala sebeméně najevo, že ji zdraví. Sophie se necítila uražená, takhle se zkrátka Artemis chovala. Dlouho jí trvalo, než si k lidem vybudovala absolutní důvěru. Sophie si nebyla jistá, jak dlouho přesně, ale rozhodně déle než tři roky od chvíle, kdy ji adoptovala z útulku pro

kočky, kde byla Artemis nejméně oblíbenou a nejvíc samotářskou obyvatelkou. Sophie však cítila od chvíle, kdy kočku přinesla domů, že ji Artemis z jakéhosi důvodu přitahuje, a bezduše ji obdivovala. Tento cit však v žádném případě nebyl opětován.

Za normálních okolností by Artemis vyběhla po schodech a rovnou do kuchyně, kde by se sháněla po jídle. Tentokrát se ale zastavila pod schody a upřeně na ně hleděla.

„Je to tak,“ řekla jí Sophie. „Musím ti sdělit jistou věc.“ Zvedla Artemis do náručí. Kočka v objetí strnula, vystrčila drápy a pevně se jimi zachytila o Sophiinu rukáv, takže nést ji nebylo příliš pohodlné. Sophie vnímala chování zvířete jako dobré znamení. Kdyby Artemis byla doopravdy nasupená, škrábala by do krve, kroutila se v náručí a snažila se utéct. „Jde o to, Artemis, že máme hosty. Děti. Já vím, že nesnášíš hluk a nepořádek a nemáš ráda, když do tvého prostoru vtrhnou lidi a dotýkají se tvých věcí, ale je to jen na týden, jo? Tak se snaž být příjemná. Aspoň zkus nebýt moc zuřivá. Totiž, nikdy nevíš, třeba se ti zalíbí, jsou to dvě holky, mohla by sis s nimi hrát!“ Artemis se netvářila příliš přesvědčivě a ani Sophie vlastním slovům moc nevěřila. Konec konců, jedinými tvory, se kterými si její kočka dosud vesele pohrála, byly vyvržená myš a ještě trochu živé mládě špačka. *Tohle* ale není nutné dívkám vykládat. Sophie přinesla vystrašenou kočku do obývacího a představila jim ji.

„Bello, Izzy,“ řekla, „tohle je moje kočka Artemis...“

„Číča!“ vypískla Izzy a plyně přeskočila područku světlé kožené pohovky. Artemis s jekotem vystřelila ze Sophiina náručí a zmizela v ložnici.

„Hmm, to je moje kočka Artemis,“ řekla Sophie. „Je trochu...“ chtěla říct nespolečenská, ale rozmyslela si to. „Trochu ostýchává. Vzala jsem si ji z útulku. Poslední majitelé se k ní nechovali moc hezky, takže lidi nemá zrovna v lásce. Nikdo jiný ji nechtěl, protože je tak ... stydlivá. Ale vycházíme spolu dobře. Já ji zbožňuju a ona si mě nevšímá. Funguje to velmi dobře.“

Izzy si klekla na podlahu a nahlédla pod gauč.

„Číčo? Kde jsi, číčo?“ dožadovala se odpovědi. „Vrať se. *Izzy si tě chce pochovat!*“

„Takže, Izzy,“ promluvila Sophie za zády dítěte, „dokud tu budete, uděláte nejlíp, když ji necháte na pokoji. Platí?“

„Platí,“ souhlasila Izzy vesele. „Čícoooooo? Kde jsiiiiii?“ Vyjukla ze dveří a rozhlédla se oběma směry po krátké chodbě, načež zamířila k ložnici. Izzyin výklad slova platí se zjevně od Sophiina lišil. Hledáním Artemis se na pár minut zabaví, usoudila Sophie. V oblíbené skrýši nahoře na skříni kočku stejně nenajde, takže budou obě na nějakou dobu v bezpečí.

„Tess povídala, že vám mám připravit čaj,“ obrátila se k Belle, která zůstala sedět s dlaněmi způsobně položenými na kolenou. „Jak ho máte rády? S mlékem? S cukrem? Earl Grey? Myslím, že tu někde mám Darjeeling...“

Bella na ni zamžikala hnědýma očima zpod husté černé a trochu přerostlé ofiny.

„Podle mě *myslela* svačinu, teto Sophie,“ řekla pomalu, jako by angličtina nebyla Sophiiným rodným jazykem. „Něco k *jídlu*, ne?“

Sophie se posadila vedle ní na pohovku. „Já to přece vím!“ lhala. „Dělala jsem si legraci. Ha ha! Chápeš?“